

RESSÒ DE LA PARAULA

El sagrament de la vida ordinària (I)

El pas de Déu, el Verb de Déu, Jesucrist, pel nostre món, des de la creació fins a l'Ascensió, travessant l'Encarnació, la vida pública, la Mort i Resurrecció, no ha deixat el món igual o indiferent. Més aviat al contrari, ha introduït un factor, una força, un principi, que el transforma de dalt a baix. Ha introduït el món nou, el món de l'Esperit, la humanitat nova, la nova realitat, en la qual tots els somnis més profunds de l'ésser humà es compleixen.

Això és veritat?, es veu, es nota, s'experimenta?

Sí, però en determinades condicions. Ho veuen, sobretot, els qui, en aquest pas de Jesucrist per la nostra història, s'han convertit a Ell i han assumit el seu Esperit. Ells mateixos han començat a creure, esperar i estimar com Ell i aquest canvi ha afectat profundament la seva mirada sobre la vida i el món.

El que els ha passat és semblant al que passa dins d'un mateix, quan arribem a copsar una veritat enlluernadora i il·luminadora, o quan trobem una autèntica amistat, que ens facilita tornar a creure en l'amor, o quan rebem una força inesperada que ens capacita per a continuar fent passos amb esperança.

Llavors, qualsevol pot dir que la vida és la mateixa que abans. Però, en realitat tot canvia: la mirada descobreix noves realitats, tan «reals» o més que els fets que la mera observació, la ciència, el periodista o el sociòleg i tothom, aconsegueixen veure.

L'extraordinari i meravellós és que no sortim d'aquest món i d'aquesta història visible i palpable. És el mateix món i història que compartim amb tota la humanitat. Per això afirmem que la mirada, que anomenem de l'Esperit, descobreix en tot moment el sentit profund de les coses, els esdeveniments o les persones, de la pròpia vida i de la vida dels altres.

Així, entenem que la vida ordinària esdevé realment «sagrament» per als qui tenen aquesta mirada nova. Diem «sagrament», perquè, com passa en els set sagraments, una cosa és el que els nostres simples ulls veuen i una altra el que descobreixen els ulls de l'Esperit. Insistim que allò descobert per aquests ulls de l'Esperit no és una imaginació, ni un somni, o una autogestió, sinó una realitat, tan «vertadera», com la que descobreix el mer observador.

En conseqüència, és veritat allò que va escriure A. Pronzato: «Déu ens fa senyals a través d'allò quotidià... Allò quotidià es converteix en sagrament de la presència de Déu i sagrament de la teva presència davant Déu».

Vivim la quotidianitat com una cosa tan anodina, tan monòtona, tan pesada, que anhelem trencar-la i buscar evasions en experiències impactants, en diversió, en vacances, en viatges, etc. Però la vida quotidiana pot arribar a ser apassionant, quan copsem amb la mirada de l'Esperit el gran misteri que amaga. En copsar-hi «els senyals de Déu», fins allò més insignificant pot ser (ha de ser)

ocasió d'exercitar el diàleg amb Ell, les seves crides i les nostres respostes, que dona sentit a la vida. I, en conseqüència, posar en pràctica les grans virtuts, amb les quals posem llum, calor i sabor a cada moment.

Val la pena esbrinar com això és possible amb exemples concrets de la nostra jornada més habitual. Potser recuperarem la passió per viure en el profund de la nostra existència, és a dir, en la veritat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Som éssers contingents (III)

En l'antic paradigma, l'ésser humà trobava en Déu el consol a la seva contingència, la solidesa a la seva vida, el fonament (*das Grund*), el sosteniment o la base segura. Abandonar-se en Déu era un mode de consolar-se de la contingència del seu ésser i de totes les seves epifanies: de la malaltia, de la injustícia, de la traïció, del dolor, del fracàs, de l'accident, del sofriment i, naturalment, de la mort.

En l'edat postmoderna, el programa de l'absolutització de l'humà passa,

necessàriament, per la confiança en la tecnocràcia. Com a conseqüència d'aquest procés, el vell Déu de la tradició ha estat exiliat, però ha estat substituït per noves deïtats, entre elles, la tecnologia.

La fe inherent al transhumanisme és clara: mitjançant els artefactes tecnològics serem capaços de convertir tot allò que som en una font d'elecció, podem decidir sobre qualsevol aspecte que ens hagi estat donat. La contingència per destí serà extingida.

Justament la visió del transhumanisme és combatre aquesta contingència, atorgar a l'ésser humà la possibilitat de recrear-se de bell nou, de començar ex novo, sense haver d'arrossegar certs trets que no ha escollit i que li han estat donats per naturalesa. És un programa de control i d'absolutització que pretén reduir al mínim la contingència o bé extirpar-la, de tal manera que hom pugui decidir no solament com vol ser, sinó quant de temps vol viure. Hom no pot decidir néixer, perquè això li ha estat

donat, però pot decidir deixar de ser el qui és, esdevenir un altre, transformar la seva identitat, ja sigui en un sentit exterior (corporeïtat, imatge) o en un sentit interior o bé en tots dos l'ensem.

Odo Maquard anticipa, però, el fracàs de qualsevol moviment o ideologia que tingui la pretensió de vèncer la condició mortal, perquè aquesta és inherent a la naturalesa humana i, per extensió, a tot ésser viu.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

El sacramento de la vida ordinaria (I)

El paso de Dios, el Verbo de Dios, Jesucristo, por nuestro mundo, desde la creación hasta la Ascensión, atravesando la Encarnación, la vida pública, la Muerte y Resurrección, no ha dejado el mundo igual o indiferente. Más bien al contrario, ha introducido un factor, una fuerza, un principio, que lo transforma de arriba abajo. Ha introducido el mundo nuevo, el mundo del Espíritu, la humanidad nueva, la nueva realidad, en la que todos los sueños más profundos del ser humano se cumplen.

¿Esto es verdad?, ¿se ve, se nota, se experimenta?

Sí, pero en determinadas condiciones. Lo ven, sobre todo, quienes, en ese paso de Jesucristo por nuestra historia, se han convertido a Él y han asumido su Espíritu. Ellos mismos han comenzado a creer, esperar y amar como Él y ese cambio ha afectado profundamente su mirada sobre la vida y el mundo.

Lo que les ha ocurrido es parecido a lo que pasa dentro de uno mismo, cuando llegamos a captar una verdad deslumbrante e iluminadora, o cuando hallamos una auténtica amistad, que nos facilita volver a creer en el amor, o cuando recibimos una fuerza inesperada que nos capacita para seguir dando pasos con esperanza.

Entonces, cualquiera puede decir que la vida es la misma que antes. Pero en realidad todo cambia: la mirada descubre nuevas realidades, tan «reales» o más que los hechos que la mera observación, la ciencia, el periodista o el sociólogo y todo el mundo, lo gran ver.

Lo extraordinario y maravilloso es que no salimos de este mundo y de esta historia visible y palpable. Es el mismo mundo e historia que compartimos con toda la humanidad. Por eso afirmamos que la mirada, que denominamos del Espíritu, descubre en todo momento el sentido profundo de las cosas, los acontecimientos o las personas, de la propia vida y de la vida de los demás.

Así, entendemos que la vida ordinaria llega a ser realmente «sacramento» para quienes tienen esa mirada nueva. Decimos «sacramento», porque, como ocurre en los siete sacramentos, una cosa es lo que nuestros simples ojos ven y otra lo que descubren los ojos del Espíritu. Insistimos en que lo descubierto por estos ojos del Espíritu no es una imaginación, ni un ensueño, o una autogestión, sino una realidad, tan «verdadera», como la que descubre el mero observador.

En consecuencia, es verdad aquello que escribió A. Pronzato: «Dios nos hace señas a través de lo cotidiano... Lo cotidiano se convierte en sacramento de la presencia de Dios y sacramento de tu presencia ante Dios».

Vivimos la cotidianidad como algo tan anodino, tan monótono, tan pesado, que anhelamos romperlo y buscar evasiones en experiencias impactantes, en diversión, en vacaciones, en viajes, etc. Pero la vida cotidiana puede llegar a ser apasionante, cuando captamos con la mirada del Espíritu el gran misterio que esconde. Al captar en ella «las señas de Dios», hasta lo más insignificante puede ser (ha de ser) ocasión de ejercitar el diálogo con Él, sus llamadas y nuestras respuestas, que da sentido a la vida. Y, en consecuencia, poner en práctica las grandes virtudes, con las cuales ponemos luz, calor y sabor a cada instante.

Vale la pena averiguar cómo esto es posible con ejemplos concretos de nuestra jornada más habitual. Quizá recuperemos la pasión por vivir en lo profundo de nuestra existencia, es decir, en la verdad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Els seminaristes de Catalunya visiten el Santuari de Núria

El dilluns 20 de maig passat, els seminaristes de Catalunya van anar tots junts a visitar la Mare de Déu de Núria, a la diòcesi d'Urgell.

Els seminaristes van sortir, plegats, a primera hora del matí, des del Seminari Conciliar de Barcelona en autocar cap a la comarca del Ripollès. Allà es van barrejar entre ells i, després de fer les Laudes, alguns van aprofitar per parlar i altres van aclucar els ulls una estona fins a arribar a Ripoll. Des d'allà van pujar amb el Cremallera de Núria fins a la Vall, on els va rebre Mn. Joan Perera. Els seminaristes van pujar fins al Pic de l'Àliga amb el telefèric, des d'on van poder donar un cop d'ull a la Vall i escoltar l'explicació de Mn. Joan Perera, que els va parlar de sant Gil, un ermità grec que va arribar allà al segle VIII i va predicar a la gent de la zona (principalment pastors).

Segons narra la història, sant Gil preparava en una olla gran el dinar i després cridava els pastors per convidar-los. Quan els tenia reunits al costat de la seva ermita els parlava de l'Evangeli fent servir una creu i la imatge de la Mare de Déu de Núria. Aquests pastors, que pujaven cada any per alimentar els ramats, els va evangelitzar el zel d'aquest sant i pel seu amor a la Mare de Déu.

Després de veure les vistes van baixar per conèixer la Vall una mica més. Els joves van visitar l'ermita que hi ha i van fer un tomb al voltant del llac. Al migdia van tenir la Missa de la festa de Maria Mare de l'Església (molt apropiat) tots junts al santuari i, en acabar, van pujar a venerar la imatge de la Mare de Déu de Núria. Amb aquest passeig i la Missa van

fer gana i van anar a dinar tots junts. Mentre dinaven, va ploure amb força, fins i tot va caure pedra, però quan van sortir ja començava a sortir el sol un altre cop.

A la tarda, Mn. Joan Perera, els va fer una altra explicació sobre el santuari i després van fer l'Hora Menor i un misteri del rosari abans d'agafar el Cremallera per baixar fins a l'autocar. Alguns van aprofitar la sortida a Núria per fer la meitat del camí de tornada caminant per poder gaudir d'un passeig al bosc de muntanya. Una vegada a baix van pujar tots a l'autocar per tornar a Barcelona. Durant la tornada van fer les Vespres.

Va ser una sortida que els va donar l'oportunitat de conèixer una mica més els germans d'altres diòcesis. El millor del viatge va ser poder visitar la Mare de Déu de Núria i Mare nostra, patrona de la diòcesi d'Urgell.

S'aprofundeix en l'espiritualitat missionera adreçada als joves

El dimarts 21 de maig passat, una part de la Delegació de Joventut del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat «Església Jove», integrada per Mn. Manolo SC i Mn. Joan Francesc i acompanyats de la delegada de Missions, la Gna. Gràcia Navarro, van assistir a les Jornades Estatals de Delegats diocesans de Missions i a l'Assemblea Estatal de Directors diocesans de les Obres Missionals Pontificies

(OMP) a Madrid, amb la intenció d'aprofundir en l'espiritualitat missionera aplicada als joves.

La jornada va començar amb una conferència que va fer el director espiritual d'infància i joventut de l'Arxidiòcesi de Madrid, el prevere Luis Melchor Sánchez, el qual va glossar la *Christus vivit* del papa Francesc. Segons Sánchez «la pastoral juvenil ha de ser missionera. El jove cerca referents reals: amb les seves debilitats i fermes en la seva fe; la fragilitat és inherent a la persona humana, i per això el jove missioner es veurà reflectit en el prevere que no amaga les seves debilitats i fragilitats».

El papa Francesc, en la *Christus vivit*, ens indica que les grans virtuts són acompanyades de grans fragilitats. També indicava el ponent que és molt necessari l'encontre intergeneracional, que la comunitat cristiana és múltiple. En paraules del nostre bisbe: «la comunitat cristiana és com una orquestra».

Va continuar una taula rodona on es plantejava la pregunta de com suscitar una espiritualitat missionera en els joves. Hi va haver tres ponències.

Per ampliar la notícia: www.bisbatsantfeliu.cat

Marca la «X» a favor de l'Església a la teva declaració de la renda

Sant Joan de Déu presenta una guia per a detectar millor la soledat no desitjada

L'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu presenta la *Guia per a l'acompanyament de la soledat no desitjada en persones grans* adreçada a professionals de l'àmbit de la salut i del sector social. Qualificada com l'epidèmia silenciosa del segle XXI, aquesta realitat afecta a més de 30 milions de persones a Europa i multiplica per cinc les probabilitats de desenvolupar depressió i ansietat. A l'Estat espanyol, 3 milions de persones pateixen solitud sense desitjar-ho. I si parlem de persones grans les xifres se situen en 1 de cada 3, segons la Fundació "la Caixa".

La soledat no desitjada és un problema social i sanitari que afecta cada vegada més persones a tot el món i que fa evident un model social que genera fortes desigualtats i deixa al marge moltes persones. Afecta, sobretot, a la salut psíquica i mental de les persones que la pateixen, provocant l'aug-

ment de la incidència de la depressió, l'ansietat i els trastorns del son. Limita el dret de participació en la societat i té conseqüències negatives en múltiples aspectes de la vida, com la salut física i mental, generant costos socials.

Davant aquesta realitat, Sant Joan de Déu, seguint els seus principis i valors amb l'objectiu d'a-

tendre les persones en situació vulnerable, considera molt important la creació de la *Guia per a l'acompanyament de la solitud no desitjada en persones grans* que facilita eines per detectar qui la pateix, mesurar la soledat que pateixen i intervenir en elles amb un enfocament integral que tingui en compte la persona en la seva totalitat.

A través de diferents veus, aquest recurs orienta cada capítol cap a un col·lectiu específic: professionals, voluntariat i ciutadania; aportant reflexió i propostes d'implicació per contribuir a pal·liar aquesta realitat.

El document està realitzat per experts de Sant Joan de Déu en salut mental i soledat i coordinat per l'equip de Solidaritat de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu d'Espanya en el marc d'un projecte de sensibilització finançat pel Ministeri de Drets Socials, Consum i Agenda 2030 del Govern d'Espanya.

Trobada Nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques

El diumenge 12 de maig passat, la població de Sant Quintí de Mediona (Alt Penedès) va acollir la trobada nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques. El lema i treball d'enguany portava com a títol «Conviure en un món divers». La ponència de la trobada va anar a càrrec de Neus Forcano, presidenta de Justícia i Pau.

Endinsant-se en el concepte de justícia, Neus Forcano va contrastar com en les societats l'entendem lligat «al repartiment equitatiu», mentre que per a la persona creient, ja des de l'Antic Testament, va lligat a «la bondat de Déu, a la seva misericòrdia, perdó, protecció i empara». I aquest amor de Déu té «la capacitat d'humanitzar-nos», va dir Forcano.

Neus Forcano va desgranar el text de les benaurances i va explicar que són «una invitació, no una imposició». I «des del cristianisme, estimar és una mística política», va afegir. Per exemplificar-ho, va analitzar alguns elements de l'encontre entre Jesús i la samaritana, on ell transgredeix els codis religiosos, culturals, socials i polítics en establir relació amb una dona pagana.

A la parròquia de Sant Quintí de Mediona es va celebrar l'Eucaristia, en la festa de l'Ascensió, cridats a viure cercant «allò que és de dalt» per oferir-ho als homes i dones d'avui: una pau, una joia, un amor, una justícia que omplen de sentit aquest món i la vida eterna.

A l'Eucaristia hi havia el consiliari nacional Mn. Carles Catasús, i diversos consiliaris del moviment: Francesc Pausas, rector alhora de la parròquia

de Sant Quintí de Mediona, Mn. Adolf Pujol i Mn. Aaron de Larrazábal.

El dinar de germanor va cloure una jornada intensa i festiva.

El teu donatiu amb un clic

Una manera àgil, ràpida i còmode...

També pots col·laborar pel canal Dono a mi Iglesia: <https://www.donoamiglesia.es/san/Home#!/> (en català)

AGENDA

► **Solemnitat del Corpus Christi.** Diumenge 2 de juny, a les 19 h, el bisbe Agustí Cortés presidirà l'Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç en la Solemnitat del Corpus Christi amb la processó i benedicció del Sant Sagrament.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [2Pe 1,2-7 / Sl 90 / Mc 12,1-12]. Sant Carles Luanga i companys mrs. a Uganda (1885-1887); sant Isaac, monjo i mr. a Còrdova; sant Justí, mr. a Burgos; santa Oliva, vg.; sant Joan el Grande, rel. hospitalari; santa Clotilde, reina francesa.

4. ■ Dimarts [2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Rut i Noemí, nora i sogra, segons la Bíblia.

5. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27]. Sant Bonifaci,

bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. ■ Dijous [2Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b-34]. Sant Feliu de Llobregat: ■ beat Josep M. Peris i Polo (1889-1936), nat a Cincorres (bisbat de Tortosa), prev. i mr., rector del Seminari de Barcelona; sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Marcel·lí Champagnat, prev. fund. Gns. maristes (FSM, 1817).

7. □ Divendres [Os 11,3-4.8c-9 / Sl: Is 12 / Ef 3,8-12.14-19 / Jo 19,31-37]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Robert,

abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremont, monjo, màrtirs a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Dissabte [Is 61,9-11 / Sl: 1S / Lc 2,41-51]. Tortosa: Dedicació de la Catedral. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Diumenge vinent, X de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15 / Sl 129 / 2C 4,13-5,1 / Mc 3,20-35]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i dr. de l'Església; sant Marí, ermità; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna Maria Taigi, mare de família.

El Cos i la Sang de Crist (B)

COMENTARI

«Això és el meu cos. Això és la meva sang»

Encara que habitualment parlem del Corpus Christi (*Cos de Crist*) el títol de la festa d'avui és el de «Santíssim Cos i Sang de Crist». Per això les lectures del cicle B insisteixen en l'aspecte de la sang. La primera lectura ens presenta Moisès que després de llegir al poble tota la llei de Déu encomana als joves que *oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió*. I després de tornar a llegir tota la Llei i de la promesa del poble de complir-la: *Farem tot el que diu el Senyor i l'obeïrem en tot, aspergí el poble dient: Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres*. Per tant l'aspersió de la sang és el compromís del poble de seguir fil per randa tots els manaments del Senyor. Ara podem entendre més clarament les paraules de Jesús a l'evangeli quan *pregué el calze, digué l'acció de gràcies i els el donà i en begueren tots*. Però també els diu el Senyor: *Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tot els homes*. És la renovació de l'aliança de Moisès, però ara ja és una aliança definitiva. Per això afirma: *Us ho dic amb tota la veritat. Ja no en beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu*, és a dir, fins al moment que al final de la història tothom s'assegui en el gran banquet del Regne de Déu, al qual som convidats tots els homes. Adonem-nos que Jesús ha dit: *Aquesta és la sang de l'aliança vessada per tots els homes*. La salvació de Jesús, la seva aliança vol arribar a tot el món; no és només una aliança amb el poble d'Israel com la que va fer Moisès sinó amb tots els homes cridats a participar del banquet diví del Regne de Déu. Per això la segona lectura ha subratllat que la sang que es vessa ara és la de Crist: *Crist no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre*. *Crist s'ha ofert ell mateix a Déu per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara*. Corpus és compromís sobretot de viure com Crist, oferint la nostra pròpia vida.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

► Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li doldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, soc el vostre servent, / ho soc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescate de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

► Lectura del libro del Èxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

► Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su «tienda» es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?". Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí». Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó el pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.

Full Dominical

BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

2 de juny de 2024

FULL EXTRA

CORPUS 2024 - CÀRITAS
BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

Caritas
Diocèsana de
Sant Feliu de Llobregat

La caritat fa pessigolles

per **Mn. Ramon Maria Bosch Vendrell**

Delegat episcopal de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

Poques coses creen un espai tan intens de sensacions, i totes alhora, com un atac de pessigolles. En elles s'hi barreja la provocació d'una alegria explosiva, mentre tenim unes ganes de fugir-ne per l'excés d'intensitat; la sensació de proximitat amb l'altra persona es barreja amb una certa recriminació i queixa; unes reaccions emocionals inconscients viuen a prop de la consciència del moment on ens podem sentir fins atacats, vulnerats; és un espai on la persona es pot sentir fins superada, alhora que cerca tornar a recuperar l'estabilitat anterior. Tota una experiència explosiva que a vegades fa difícil trobar la reacció més adequada, però s'esdevé i ens trastoca.

No volem pas banalitzar l'experiència de la Caritat, de l'amor als germans i germanes, com a imatge de l'amor de Déu; menys encara banalitzar el seu lligam intrínsec, com a cristians, amb l'Eucaristia i el rentament de peus, però tota experiència humana és paràbola de l'experiència del Regne de la que forma part la Caritat. Quan la Caritat és més que un gest més o menys altruista, o que un programa d'actuació per resoldre un tema concret, amara totes les dimensions de la vida: i surt del cor creient més profund, quan surt empesa pel do de l'Esperit Sant, tot foc, tot llum, tot vent impetuós, tot joc i alegria als peus del Creador; la Caritat no és un acte previst i acotat, és una explosió de la vida de Déu en cada cristià i cristiana, en cada home i dona de bona voluntat.

La Caritat ens sumeix, com una rauxa de Pentecosta, i alimentada en el cenacle de l'Eucaristia, en un veritable «estat d'estimació», que fa camí cap al cor de l'altre, amb tot el còctel d'emocions i sentiments que promouen l'acció caritativa. Quan aquest

**ALLÀ ON ENS NECESSITES
OBRIM CAMÍ A L'ESPERANÇA**

Fes un donatiu
www.caritassantfeliu.cat
BIZUM: 00526
ES65 2100 5000 5802 0004 2738

CORPUS 2024

amor és viscut enfront del patiment humà, esclata com unes veritables «pessigolles de l'ànima». Davant l'alegria de l'encontre amb l'altra persona, reconeguda com a germà, ens esclata la queixa davant el seu sofriment i la injustícia en què, molts cops, es forja aquest patiment; no són estranyes les reaccions primàries, que des-

prés ens cal superar: les reaccions de ràbia, de recriminació i rebuig, fins a voltes una reacció que ens podria portar a pensar en certa violència de l'esperit. Al mateix temps, podem sumir-nos en una inoperant impotència i pobresa humana, mentre mirem d'elaborar, des de la nostra petita raó, estratègies per fer de l'amor accions

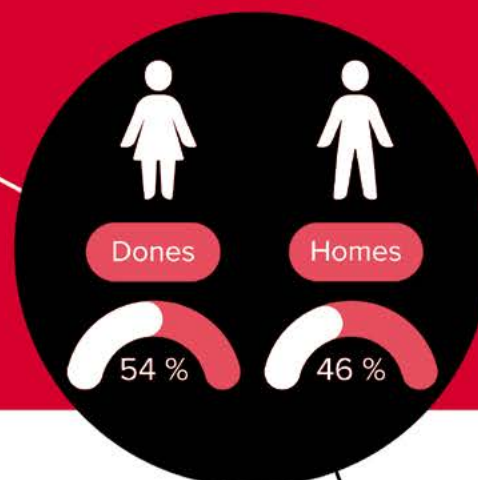
eficaces. Si bé molts cops voldríem fugir de veure cara a cara el rostre sofrent, també arribem a l'alegria inestroncable de l'amor que persevera, que cerca, i que, sobretot, fa lloc en el propi cor: i qui viu en el cor d'algú no resta al marge de la història humana.

L'amor, a imatge de l'Amor de Déu, fa veritables pessigolles a l'ànima humana: si l'Eucaristia que mengem i adorem en la celebració del Corpus, i cada cop que la celebrem i contemplem, fa entrar en el cor l'esperit de Jesús, que renova el seu misteri pasqual i de Pentecosta, la Caritat ens abraçarà cada racó de l'existència; ens atraurà cap a tots els germans i germanes amb la rauxa de Déu mateix que ens estima sense exclusió de cap mena; encara més, ens farà bullir amb la passió per fer causa nostra la causa de Déu, que escolta el clam dels sofrents. El Déu tan endreçat en la creació, on tot té uns ritmes de perfecció insuperables, «perd els papers» a l'hora d'estimar: en Jesús pren la condició més petita de la condició humana, com un esclau; mestre i senyor, s'ajup als peus dels deixebles; totpoderós, perdona els enemics abans que anorrear-los; s'entronitza nu en una creu el qui és Rei de l'Univers... es fa un Pa humil tan digne i poderós com per alimentar l'eternitat en la nostra vida petita, i alhora tan fràgil com per ser rebutjat.

Alimentats per la vida de Déu de la que està amarant el Pa de l'Eucaristia, on hi ha un cristià i una cristiana, l'esperança obrirà camins a tothom qui la necessiti, perquè la Caritat exhalarà dels sentiments, de les emocions, dels pensaments, de l'acció de les nostres mans, dels peus que ens apropen els uns als altres, de l'esperit de la nostra pregària.

Fes-nos pessigolles a l'ànima, Pare, perquè la nostra ànima no s'adori mai a l'hora d'estimar.

Resum 2023

Edats

menors de 18 28 %

18 a 29 14 %

30 a 64 53 %

més de 65 5 %

ALLÀ ON ENS NECESSITES
OBRIM CAMÍ A L'ESPERANÇA

49%

de les persones tenen nacionalitat espanyola

35%

de les persones tenen situació administrativa regular

16%

de les persones tenen situació administrativa irregular

Gairebé en **1 de cada 2** llars ateses hi ha menors a càrrec.

2 de cada 5 persones que hem atès no disposen de llar o viuen en habitatges inadequats o insegurs.

Obrint camins a l'esperança

per **Francesc Arnaez Bertran**

Responsable de Comunicació de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

Fa temps que des de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat treballem incansablement per acompanyar les persones en situació de major vulnerabilitat i abordar les seves dificultats amb una perspectiva que posi la seva dignitat i els seus drets en el centre. En el nucli d'aquest enfocament, es troba el reconeixement dels drets humans com a fonamentals i inalienables per a totes les persones, independentment de la seva situació administrativa, laboral o pel seu poder adquisitiu. Per aquest motiu, caldria garantir que la cobertura de cap d'aquests drets es pugui cobrir només recorrent al mercat, ja que això té un efecte pervers: qui no el pot pagar en queda fora.

En una situació marcada per múltiples crisis en els darrers quinze anys, des de la recessió del 2008 fins a la crisi de salut global de la COVID-19, la vulnerabilitat de les persones més desfavorides s'ha anat accentuant. Aquestes crisis han desencadenat un augment significatiu de la taxa d'exclusió social, segons l'informe FOESSA, que estimava un 29% de la població catalana en risc d'exclusió social el 2021. Aquesta situació es veu agreujada pel context inflacionari dels darrers anys, intensificat per esdeveniments com la guerra a Ucraïna. L'increment dels preus dels productes bàsics ha impactat especialment en les famílies més vulnerables, que es veuen obligades a destinar una part significativa dels seus ingressos a necessitats bàsiques com ara aliments, habitatge i subministraments. El 2023, segons dades de l'Idescat, la taxa de risc de pobresa o exclusió social (AROPE) era del 24,4%, xifres encara massa properes als pitjors moments de la pandèmia. Una vegada més observem com la recuperació en aquells sectors de la població més castigats és molt més lenta i difícil que en aquells sectors de la societat amb menor vulnerabilitat.

A banda d'aquests desafiaments, és important tenir en compte que el nostre model socioeconòmic té dos grans problemes estructurals: la precarietat laboral i les dificultats d'accés i manteniment d'un habitatge digne. Malgrat les millores en l'ocupació i l'ocupació temporal (gràcies, en part, a la reforma laboral), seguim amb un mercat laboral dualitzat, on un alt nombre de persones continuen en precarietat laboral. Més de 127.000 llars catalanes tenen tots els seus membres actius a l'atur, i més de 74.000 llars no tenen cap ingrés. Fins i tot les llars on la persona principal té una ocupació no s'escapen de caure en l'exclusió. 396.000 llars a Catalunya tenen la persona sustentadora principal en una greu inestabilitat laboral, com ens alerta la Fundació FOESSA.¹ D'altra banda, la manca de polítiques públiques efectives en habitatge ens ha portat a una situació insostenible. La baixa despesa en la promoció d'habitatge social es fa evident en comparar el 2% del parc d'habitatge públic disponible a Catalunya amb el 15%, que és la mitjana europea. A Catalunya, 584.000 llars queden per sota del llindar de la pobresa severa un cop han fet front a les despeses de l'habitatge, i aquest és el motiu principal de les seves situacions de pobresa. Entre les persones que hem atès des de Càritas el 2023, 2 de cada 5 no tenen accés a un habitatge digne.

Conscients d'aquestes realitats, Càritas Diocesana ha dedicat esforços significatius per abordar aquesta crisi. Per exemple, amb una inversió de 78.000 € en ajudes econòmiques per al pagament de despeses relacionades amb l'habitatge, d'un global de 780.000 € destinats al programa de Sense Llar i habitatge social. La pobresa és només una i les diferents dimensions estan estretament relacionades i afecten de manera integral les llars que es troben en aquesta situació, la seva lluita exigeix una resposta integral des de tots els àmbits de la societat. Cal

un compromís ferm per garantir l'accés universal als drets bàsics i per abordar les causes estructurals de la pobresa. Per això ens preocupa també la perpetuació de les tres bretxes existents entre les persones que hem atès, la de gènere, país d'origen i la d'edat. En el context actual de desigualtat, hi ha sectors de la nostra societat que encara gaudeixen de menys oportunitats i parteixen d'un punt de partida més allunyat en la cursa de la vida. En la meitat de les llars ateses hi ha menors a càrrec, i la situació encara és complicada quan parlem de llars de mares soles amb menors a càrrec, amb totes les dificultats que suposa a nivell de conciliació familiar i laboral. L'origen de les persones també esdevé un factor exclusògen per la cursa d'obstacles que suposa el procés de regularització. Gairebé el 51% de les persones acompanyades per Càritas són persones d'origen extracomunitari, de les quals el 16% estan en situació administrativa irregular. Trencar amb aquestes dinàmiques que perpetuen el cicle de la pobresa és imprescindible per poder portar un bri d'esperança a aquelles persones en situació de major vulnerabilitat. Per aquest motiu des de Càritas treballem de manera compromesa amb la realitat de les persones que acompanyem, i reclamem de manera urgent avenços cap a unes polítiques públiques que garanteixin l'accés a un habitatge digne i posin punt i final a l'exclusió residencial. Unes polítiques reals de protecció a la infància, amb una prestació universal per la cura dels fills, que permeti una conciliació real. Una harmonització de les rendes bàsiques com són l'Ingrés Mínim Vital i la Renda Garantida de Ciutadania, perquè esdevinguin un veritable escut social i unes polítiques de migració i acollida que siguin garantia i no vulneració dels drets de les persones.

¹ Informe FOESSA 2022, sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya.

Compromís i Comunitat

per **Ramon E. Carbonell Pujol**

Director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

«**A**llà on ens necessites» expressa voluntat de ser-hi i implicar-se. On i per què, a l'Església, conforma la identitat de Càritas, malgrat que la resposta des del compromís concret que ens demana seguir a Jesús no hauria de ser exclusiva de l'exercici de la caritat.

Amb tot, aquest exercici cal que sigui concret segons el que rebem de mirar l'altre als ulls, sentint-nos des del cor germans en el seu patiment, en les seves angoixes i les seves necessitats. Però també sentint-nos germans en les seves plenes capacitats, potencialitats i fins i tot somnis. Estar disponible, i m'atreveixo a dir també disposat a aquesta actitud, ens demana deixar de ser «sols jo» per «deixar ser a l'altre», escoltant molt i parlant poc, posant-me al seu costat i oferint-me per caminar junts si l'altre ho vol. Ens demana passar del «jo» i del «ell» al «nosaltres».

«**Obrir el camí a l'esperança**» que reclama la campanya d'enguany de Corpus de Càritas s'ha de fer concret. La Memòria del 2023 que presenta Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, amb el conjunt de la trentena de Càritas parroquials i interparroquials i de les comunitats que hi ha al darrere, és el reflex d'aquesta concreció. Les moltes persones voluntàries i contractades, els rectors de les parròquies, la pròpia diòcesi en el seu conjunt, els socis, donants i empreses... ajuden a fer-ho possible no pas amb el pretext d'assolir grans èxits o resultats, sinó d'oferir testimoni viu d'una Església que ha d'estar sempre al costat dels exclosos, ferits i vulnerables. Per això, Càritas, a qui ho demana, ofereix primerament la mà i escolta, i després, si es pot, ajuda material o econòmica.

Penso, però, que cal un pas més en aquesta resposta. La inclusió social de cada persona, d'aquí o de lluny,

i les seves possibilitats de vinculació, no hem d'esperar que es doni sols en la comunitat social. També ha de tenir lloc a les nostres comunitats parroquials, de dins cap enfora, perquè per conformar les plenes capacitats de cada ésser i les seves potencialitats, hi té un paper primordial l'espiritualitat i la cura i creixement interior, a banda de saber-se part d'u-

na comunitat. L'acció de Càritas, des de la mirada de l'acompanyament i les necessitats concretes de les persones que acollim, i que implica al seu voluntariat i personal contractat, s'ha de poder complementar recíprocament amb tot allò que pot oferir una comunitat més àmplia a l'entorn d'una parròquia. Si no, quin sentit té tot plegat?

Si vols col·laborar com a voluntari en qualsevol dels nostres serveis o de les diferents Càritas parroquials del territori, pots contactar amb nosaltres a través del mail secretaria@caritassantfeliu.cat o bé per telèfon al 936 525 770.

ALLÀ ON ENS NECESSITES
OBRIM CAMÍ A L'ESPERANÇA

Fes-te soci

www.caritassantfeliu.cat
93 652 57 70

Pots col·laborar

BIZUM: 00526
ES65 2100 5000 5802 0004 2738
ES06 1491 0001 2130 0011 3288

 Càritas
Diocesana de
Sant Feliu de Llobregat